

Nit de pop cakes

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

Nit de pop cakes

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

© del text: Adela Pérez Lladó, 2016

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Irene Roga, 2016

© Editorial Planeta, S.A., 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2016

ISBN: 978-84-9137-087-1

Dipòsit legal: B. 20.216-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Aquest somriure amaga alguna cosa

—Mireu-lo, ha quedat preciós!

L'Ari voletejava com una papallona al voltant de l'elefant. S'hi acostava i se n'allunyava un cop i un altre, sense gosar acariciar-lo.

—El pots tocar, eh? No mossega! —li va dir la Nica rient.

—Ho espero! —va somriure l'Ari—. Què heu fet, pintar-lo amb aigua i sucre? Brilla tant que sembla de caramel!

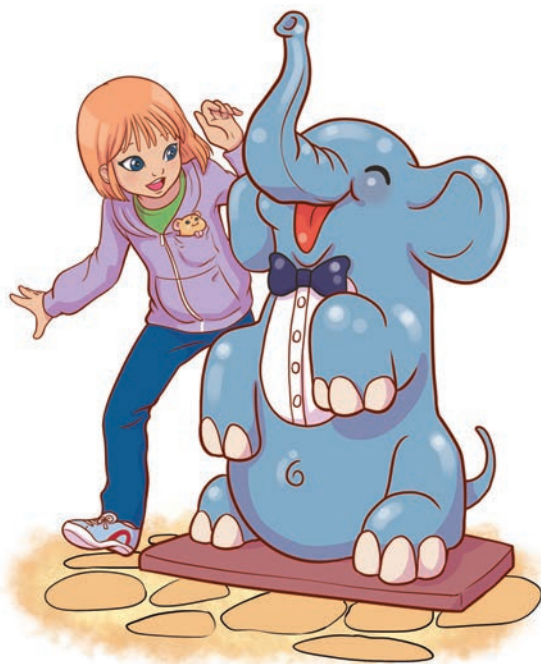

—És que ell també s'havia de posar guapo
—va replicar la Nica, radiant.

—Però noto alguna cosa estranya... —va dir la Laila, mirant-s'ho tot amb atenció—. Ah, ja ho entenc! —va exclamar alçant la vista—. Falta el rètol!

—És veritat! —va dir la Romi mirant enlaire—. On és?

—Encara s'ha de pintar, el penjarem demà
—va contestar la Nica amb un somriure entremaliat.
—I tu per què rius? —li va preguntar la Laila.

—Jo? Si no ric... —va intentar dissimular la Nica.

—Riure potser no, però somriure sí que has somrigut, Nica, oi tant que sí —va dir l'Ari.

—I aquest somriure amaga alguna cosa —va afegir la Romi—. Els membres del nostre club tenen dret a saber-ho, ho diu la llei número deu! —va exclamar parlant com un cavaller antic i traient-se un barret imaginari.

—Ah, sí? —va replicar la Nica, somrient—. I què diu la llei número deu, si es pot saber?

Per descomptat que el Club Princeses del Cupcake no tenia cap llei número deu, ni tan sols tenia una llei número u, però a la Romi li encantava interpretar. Aquella tarda tenia classe de teatre i estava assajant.

—Doncs diu —va seguir amb el seu paper de cavaller— que tots els membres del club tenen dret a conèixer els secrets dels altres.

Especialment quan van acompanyats de riures.

Perdó, de somriures.

La Nica, l'Ari i la Laila la miraven, divertides.

—D'acord, us ho diré —va accedir la Nica—:
la meva mare té una sorpresa per a vosaltres.

De veritat?

La Rita, la mare de la Nica, va sortir del seu cafè llibreria just a temps de sentir la Nica.

—Caram, veig que algú se m'ha avançat! —va dir alegrement—. Doncs sí, tinc una sorpresa, però abans vull que vegeu que bonic que ha quedat això.

Van passar al costat de l'elefant i van travessar la porta. Després de les primeres passes es van aturar a mirar cada racó, amb els ulls i la boca molt oberts.

Quin canvi! L'Elefant Vell ja no era vell: les

parets eren d'un blau cel suau, i de la meitat en avall estaven decorades amb un preciós paper pintat amb franges amples verticals, blaves i blanques. A les cantonades hi havia dibuixos de flors, esquirois i pardals. Esqueien perfectament al blau de les parets; i també conjuntaven els llums, les capsetes per als tovallons i les petites gerres sobre les taules. Havien pintat les prestatgeries dels llibres de blanc: tot es veia net i lluminós.

Les nenes estaven impressionades.

—Ha quedat genial! —va dir l'Ari.

—No sembla el mateix lloc!
—va exclamar la Laila.

—I fins i tot diria que és més gran! —va opinar la Romi.

La Nica somreia, feliç que a les seves amigues els agradés com havia quedat el cafè llibreria de la seva mare.

—M'alegro que us agradi.
Veniu, que us he preparat un berenar per llepar-se'n els dits —va dir la Rita quan van haver-ho vist i tocat tot.

Las nenes van mirar cap a la barra i...

—Cupcakes! —van cridar.

Hi havia quatre capsetes de cartró, blaves amb piquets blancs, i cada una contenia uns quants cupcakes de diferents colors i gustos, tots decorats exquisidament.

—Que bonics! Moltes gràcies!
—va fer la Laila.

—Quina bona pinta que fan! —va dir l'Ari,
acostant-s'hi per examinar-los bé.

—Mengeu-ne només un, eh? Els altres els
guardarem, que no s'ha de menjar tant de sucre
—va advertir-los la Rita.

Se la veia tan feliç que tota la cara li somreia.
Els llavis, els ulls, les celles, fins i tot les orelles
semblaven contentes. La mare de la Nica estava
més guapa que mai, igual que el seu cafè llibreria.

—I ara ens diràs quina és la sorpresa, oi? —va dir l'Ari clavant una bona mossegada.

—Abans us vull donar les gràcies pel vostre ajut. Sé que us ho he dit una pila de vegades, però no puc evitar-ho! —va explicar la Rita—. El Dia del Cupcake va ser genial, i sense vosaltres no ho hauria aconseguit, tot això —va dir mirant al seu voltant.

—Vam fer-ho amb molt de gust —va contestar la Romi amb la boca plena de frosting—. Ei, és boníssim, aquest cupcake!

—Doncs us diré quina és la sorpresa. La Nica em va comentar que el nom de L'Elefant Vell no us agradava, i com que ara no sembla el mateix lloc, he pensat que potser us faria il·lusió escollir un nom nou.

—Escollir-lo nosaltres? —van preguntar les nenes.

—Sí —va contestar la Rita—: vosaltres.

Es van quedar de pedra. De veritat que podrien escollir elles el nom del cafè llibreria de la Rita?

